

Ste-ul finlandez dă detalii neașteptate despre complicațiile războiului ruso-turc în care sunt angrenați și cei doi domni din Principate: Dimitrie Cantemir și Constantin Brâncoveanu.

La începutul domniei sale, Constantin Brâncoveanu este susținut de unchiul său matern, Constantin Cantacuzino, dar apoi se pare că relațiile se răcesc considerabil (ceea ce nu e clar: erau totuși rude).

Unchiul său avusese pare-se o competiție cu domnul Șerban Cantacuzino, iar moartea suspectă a acestuia (care îi era tot unchi matern) îi netezește lui Constantin Brâncoveanu calea spre domnie (ceea ce îi determină pe unii istorici să îl suspecteze pe Constantin Brâncoveanu de intenție de crimă). Averele sale sunt substanțiale în special pe linia moștenirii din partea Cantacuzinilor.

Taxele cresc și pentru că plata haraciului era presantă. Aflat între imperii, tatonează în mod prudent alianțe cu habsburgii și rușii.

Se consideră că odată cu intrarea trupelor ruse în Moldova, se pare că începe jocul riscant al lui Constantin Brâncoveanu, unde ar fi vrut să îl pună Domn în Moldova pe unul din ginerii săi, un anume Duca Constantin, soțul fiicei sale Maria (dar care eșuează?). Intrarea în război de partea rușilor e negociată în mod secret și se pare că prințul valah primește unele daruri de la Reprezentantul Țarului, pe care, la un moment dat, Brâncoveanu, om prudent, le restituie. Mutându-și trupele spre Urlați (la Albești de fapt lorga- Monarhii, pag. 470), Brâncoveanu

rămâne în tatonare și expectativă. Unii din tabăra valahă (pare-se cu rudele sale materne, anume Toma Cantacuzino), trec direct în tabăra rusă, în care după înfrângere se va vorbi de "luda Brâncoveanu". Dar Brâncoveanu rămâne în expectativă, alegând falsa supușenie față de suzeran și confiscă averile celor ce defectaseră. Înfrângerea de la Stănilești i se atribuie Domnului valah (dar nu erau decât câteva mii de oameni la Urlați, dintre care unii au pornit pe cont propriu alături de ruși), tratat drept ezitant. Și Țarul promitea marea cu sarea, dar turcii și tătarii erau încă tari.

Neîncrederea în ruși e justă pentru Brâncoveanu, căci Țarul promisese și lui Rácočky să-l facă prinț de Ardeal, Valahia și Moldova (Op. vitată, oag. 471).

În final, Ahmet al III-lea decide să termine și cu Brâncoveanu, după victoria în război contra rușilor, motivat poate și de o dispută secundară de ordin fiscal. Domnul cu cei patru fii ai săi sunt decapitați împreună cu sfetnicul (vistiernicul ?) Ianache Văcărescu. Sunt afirmații că Domnul Brâncoveanu își asumase zahereaua armatei ruse încă de la intrarea în Moldova, dar aprovizionarea pare-se că nu a funcționat. Sunt interogați asupra vistieriei domnești (vistieria) și personale (cămara), dar nu divulgă nimic. Dovadă că capugiul Mustafa Aga (prieten al Domnului) nu găsisese nimic relevant (probabil doar sume comune), căci totul era supus confiscării.

Anton Maria del Chiaro (secretarul lui Văcărescu) afirmă că au fost legați de gât (ori de umeri) și târați spre a fi expuși în Istanbul, dar se pare că populația a protestat împotriva metodei ca fiind anacronică (de ev mediu) și s-a renunțat, așa că trupurile au fost aruncate în mare (probabil Marea Marmara), de unde au fost preluate de pescari creștini. Un martor occidental al execuției ar fi fost francezul La Motraye, preluat într-o scriere de ficțiune de abatele Prévost. Înainte de execuție, li s-ar fi cerut convertirea la Islam spune-se, ceea ce pare de domeniul mitologiei și ficțiunii (ar trebui văzut ce spune și del Chiaro).

Se mai scrie că întreaga perioadă a domniei lui Brâncoveanu a fost calomniată prin intrigi în istoria contemporană. Este probabil un motiv pentru care pe internet la domnitor nu există o versiune turcă wikipedia (el fiind acuzat de hainie, adică infidelitate, trădare).

Dar oamenii vorbeau, iar turcii trimiși la el erau încărcăți cu daruri. Se pomenește și de o cerere a unui muftiu de contribuție în bani, pe care altân bey o ignoră (se spunea că Domnul dădea bani și la șantajști, dar muftiul cerea o donație, dar consistentă). E greu de spus dacă mărturia muftiului i-ar fi salvat viața. Probabil că nu, dar poate fii săi erau scutiți de pedeapsă.

Despre complicațiile politice ale războiului ruso-turc

Scris de Valentin-Claudiu I. DOBRE
Joi, 05 August 2021 16:42 -

Probabil totuși că adevărurile sunt cu mult mai complicate și poate nici nu ar mai trebui dezvăluite la atâta amar de ani de atunci (pentru că el nu era supranumit degeaba altân bey).

Scris pro-bono astăzi douăzecișisapte iulie, douămii douăzecișunu.

Scris de Gheorghița N. Dobre și Valentin-Claudiu I. DOBRE din surse scrise și internet